

INCISOS MUNICIPALS

Ens podrien dir els organismes competents si els regidors d'Esquerra que componen l'actual Ajuntament estan supeditats a la disciplina d'Esquerra Republicana de Catalunya?

★

Ens podrien dir que ha acordat la Comarcal d'Esquerra de Barcelona-Ciutat referent a la forma de fer els nomenaments de nou personal a l'Ajuntament de Barcelona?

★

Ens podrien dir amb quina autoritat i se'guin quines doctrines el senyor Vicenç Bernades obre un concurs per a nomenar quatre nous bombers?

★

Ens podrien dir com han quedat els empleats municipals nomenats per les autoritats militars i straperlistes després del Sis d'Octubre? Què ha dictaminat la Comissió Competent? Ha passat ja un més, senyors comissionats!

★

Ens podrien dir quines mesures s'han pres a fi de bandejar dels llocs de Comandament de l'Ajuntament a tots els empleats sabotejadors constants de l'obra esquerrana i republicana dels representants del poble?

★

Hem de felicitar al Conseller rdor. d'Urbanització i Eixample senyor Duran Reynals representant d'Acció Catalana, perquè immediatament de prendre possessió, el primer acord importantíssim (?) per a la ciutat ha estat l'anar a reformar les palmeres i els arbres del tros de l'Avinguda del 14 d'Abril, comprés entre Urgell i la Rambla de Catalunya? Es una tasca meritíssima a la qual el proletariat de Barcelona quedarà eternament reconegut!

La gesta de Josep Costa

Josep Costa, el famós escalador, militant entusiasta de les nostres joventuts d'Esquerra «Estat Català», element d'indiscutible valua del Casal Nacionalista Obrer del Dte. Vié «Espartacos», diumenge passat, davant un gran nombre d'espectadors que l'acompanyaven i admiraven en la seva tasca pujà dalt el cim del «Cavall Bernat», el monolit montserratí, que, segons els monjos estava prohibit escalar.

La gesta de Josep Costa no cal pas que la glosem des del nostre setmanari. Tots els militants, a hores d'ara, han estat completament informats de tal com anà. Des d'ara, però, volem afegir la nostra felicitació mes sincera al company Costa, qui d'una manera tan digna i a l'ensem senzilla ha contestat als famosos monjos de Montserrat.

ELS GRUPS D'ACCIO DE «FALANGE ESPANYOLA» CONTINUEN PROVO-CANT ELS ESTUDIANTS NACIONA-LISTES.

ARMATS AMB TOTA CLASSE DE MATERIAL MODERN FAN EXHIBICIONS I PARADES SENSE QUE ELS ENCARREGATS DE VETLLAR PER L'ORDRE PUBLIC ELS DIGUIN RES. SERA NECESSARI QUE EL POBLE FACI JUSTICIA PER LA SEVA MA?

Amb l'Ordre Públic o sense Ordre Públic, el Govern de Catalunya té el deure ineludible de reposar immediatament els Agents de la Generalitat, o en darrer terme abonar-los els 12 mesos que se'ls deuen.

Anguera de Sojo

La setmana de 44 hores

Una de les primeres coses que portà a cap des del ministeri de Treball de la República, fou la derogació de la setmana de 44 hores que els obrers metallúrgics, després d'una lluita aferrissada contra els elements patronals, havien assolit. No cal que subratllem la monstruositat que representava aquesta mesura de l'ex-separatista Anguera de Sojo. Aquells obrers que havien vist fetes realitat les seves aspiracions, no podien en aquells moments, sota la censura i l'estat de guerra protestar contra la injustícia portada a cap pel ministre. I durant setze mesos els obrers metallúrgics sentien planar damunt d'ells, de la mateixa manera que ho sentíem els altres catalans, tot el pes de la violència i de l'escarni fets llei pels homes del nefast «bienni negre». — Els patrons metallúrgics, com els altres patrons dels diferents sectors obrers, es burlaven de tota llei i de tota base de treball establerta i acomiadaven obrers o rebaixaven jornals sota la protecció que els dispensaven des dels llocs de Govern de Catalunya i d'Espanya els cedistes i els lliguers.

Els metallúrgics que havien vist com gràcies a la setmana de 44 hores es reduïa l'atur forçós que hi havia en el ram, comprovaven que l'atur augmentava novament ja que amb 48 hores setmanals és evident que un treball que necessités per fer-lo 6 obrers, per exemple, amb les 4 hores d'augment de treball en necessitava només 5. — I la reacció que havia de produir la conducta

patronal es produí com no podia menys de succeir, encara que per raó de les circumstàncies que tots recordem prou bé, no arribés a fer-se palesa.

I així arribà el 16 de febrer amb la victòria dels partits republicans i obrers i el bandejament dels llocs de govern dels straperlistes, lligaires i cedistes. I aleshores els metallúrgics que havien vist atropellats els seus drets, demanaven l'aplicació de les bases de treball que hi havia abans del decret del renegat Anguera de Sojo i la reimplantació de les 44 hores. A Catalunya està encara pendent el plet entre els representants patronals i els representants obrers. Els patrons no tenen, per ara, l'esperit de transigència que haurien de tenir. Els costa de fer-se a la idea que les coses han de tornar a estar tal com estaven fins el dia gloriós del 6 d'Octubre. No creiem que aquesta resistència els serveixi de gran cosa. Martí Barrera, sembla disposat a resoldre el conflicte per si sol, si continua la posició falsa dels elements patronals disposats a sabotejar el règim. — I si Martí Barrera falla el plet per si mateix, podem tenir els patrons la seguretat que no serà pas fallat a favor d'ells. — El conseller de Treball farà honor a la seva història obrerista 100 %. Així ho esperem i amb nosaltres els germans del ram de la metallúrgia.

FRANCECS J. ZAMORANO.

Cal atendre les comarques

Catalunya torna a estar pel bon camí; ha passat ja la nit negra i torna a brillar el sol rogent de l'albada.

Al Govern del país hi ha uns homes que són portats per l'única voluntat del poble. Són homes dignes, treballadors honrats, que per damunt de tot estimen el país que els ha enlairat i els ha vist néixer. Ja han passat sortosament els Jiménez Arenas, els Pich i Pon, els Vilallonga... Ja han passat per a no tornar. El poble de Catalunya no és mesell i no oblidarà de cap de les maneres l'obra nefasta d'aquests senyors, col·laboradors dels «Straperlos i dels «Nombes».

Catalunya torna a estar en camí ascendent. Cap porta no li és tancada en l'esdevenidor gloriós. Es un poble que treballa i viu amb la joia del retrobament al cor i té uns governants que guien noblement els seus destins.

Ah! però, el camí no és gens planer. Catalunya puja i abastarà el cim per la formidable empenta que porta, però s'han de sortejar molts obstacles que hi ha entravesats, cal saber cercar les dreceres tenint cura de no caure als barrancs profundíssims que després costa de tornar a escalar.

Es per això que creiem que el Govern ha d'estudiar amb la màxima atenció tots els problemes procurant evitar amb disposicions oportunes que aquells es plantegin.

No seria pas dels menors el que es plantajava amb les comarques, cas que es tinguessin desateses. Cal evitar que s'arribi a confondre Catalunya amb Barcelona. Essent molt, la indiscutible i digníssima capital, no és tot. I àdhuc a la seva mateixa prosperitat convé l'enrobustiment i la prosperitat comarcal.

El Govern ha de prendre les mesures oportunes per tal que a les comarques, a tots els pobles de Catalunya s'hi estigui bé. Estar bé, per als obrers catalans, significa tenir treball.

Ja sabem que el Govern no pot pas fer miracles. Tampoc no els demanem. Comprenem que en les actuals circumstàncies per les quals travessa el món, portat al caos per l'egoisme capitalista, no són pas les més addients per a fer florir del no-res una època d'intens treball.

Però cal que les comarques se sentin protegides, vegin que es cerca solució a llurs problemes, que són molts i molt complexos els que tenen. En les indústries l'atur ha fet solc i s'ha de procurar donar feina als treballadors que en són víctimes; si no és possible en llur ocupació normal, obrint treballs amb obres públiques, que a Catalunya n'hi ha moltes a fer, malgrat ésser en aquest com en molts altres punts el país en millors condicions de la Península. Hi ha, a més, la repoblació forestal; les muntanyes que van quedant sense arbres, motiu de les inundacions amb el consegüent perjudici per les collites i fins i tot perill per a pobles sençers.

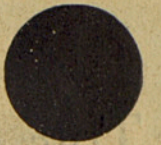
Moltes altres coses hi ha a fer. Ja hem deixat dit que a qui primerament interessa la prosperitat forana és a la mateixa Barcelona, puix que és on, en darrer terme, s'acullen els qui estan mancats dels mitjans per a guanyar-se la vida, augmentant així el nombre de parats a la capital.

Catalunya tota confia amb el Govern digno que mena actualment els seus destins. Estem segurs que no en sortirà decebuda.

GENIS VALLDAURA

Palafrugell, març 1936.

Els empresonats esperen la destitució del director de la Model, Rojas, més botxí encara que el tristament «Don Heraclio».

FIBLADES

La ignominiosa llei—si llei se'n pot dir—del 2 de Gener, ha estat abastament desfeta, i declarada inconstitucional, encara però, no sembla que la realitat ho demostrï.

★

Es d'una urgència immediata retornar al poble el que el poble demanà, en la data del 16 de febrer.

★

Per dignitat dels caiguts, i assassinats, volem justícia, no podem tolerar l'impunisme.

★

Els criminals de «Falange Española» detinguts darrerament a Madrid pels fets que ningú no ignora, han estat posats en llibertat, mitjançant una penyora en metàl·lic. Ja poden tornar-hi que no ha estat res!

★

Els fets demostren clarament que als governants d'esquerra no els ha servit de res l'escarment. Ordre, serenitat i disciplina!

★

Pressentim el que passarà a l'obertura del Parlament Espanyol. Ordre, serenitat i disciplina!

★

Legalitat i impunisme per als monàrquics, conspiradors de la República, als «straperlistes» vessadors de la sang del poble i de tots els que han comès horripilants destructions als rengles proletaris. En canvi als triomfants del 16 de Febrer «paciència».

Es així com se'ns porta a un altre 6 d'Octubre.

★

La victòria del 16 de Febrer clama realitats, fets i actuacions que la justifiqui, i no passivitats. JUSTICIA! Ferma i decidida.

El Pacte entre el Comitè Executiu de l'Esquerra Republicana de Catalunya i Estat Català, diu:

«A cada centre d'Esquerra hi pot haver una joventut d'Estat Català».

Es respectarà el Pacte?

El volen trencar?

Diem això per què ens arriben notícies que alguns centres d'Esquerra expulsen o intenten expulsar als socis adherits a la Joventut.

Hi ha o no democràcia?

Hi ha o no lleialtat?

per CATALUNYA, ingresseu a les joventuts d'esquerra ESTAT CATALA